

Władysław KOŁEK (1914 - 1992)

Prof. dr inż. Władysław Kołek urodził się 23 V 1914 r. w Słotwinie powiat Brzesko jako syn Antoniego i Anny z domu Serwin. W latach 1920-1924 uczęszczał do szkoły powszechnej, a następnie w latach 1924–1932 do gimnazjum humanistycznego w Brzesku. Od roku 1932 studiował na Wydziale Mechanicznym, Oddziale Elektrotechnicznym Politechniki Lwowskiej, uzyskując w 1937 r., z wynikiem bardzo dobrym, dyplom inżyniera elektryka. Po dyplomie w 1937 roku odbył jednomiesięczną praktykę w elektrowniach „CPDE” w Paryżu, oraz praktykę w Śląskich Zakładach Elektrycznych SLĄZEL w Katowicach. W dniu 1 IX 1937 roku rozpoczął jednoroczną służbę wojskową, którą odbył w szkole podchorążych rezerwy Wojsk Łączności w Zgierzu, zakończoną przydziałem, na wypadek wojny, do pułku radiotelegraficznego w Warszawie. W latach 1938-1939 w Politechnice Lwowskiej był starszym asystentem w Katedrze Maszyn Elektrycznych kierowanej przez profesora Kazimierza Idaszewskiego. W roku 1939 pracował również jako zastępca kierownika budowy Elektrowni Lasów Państwowych w Kiwercach, o mocy 6MVA.

W związku z wybuchem II wojny światowej w 1939 roku zgłosił się do swego pułku. Brał udział w walkach i w trakcie wycofywania się wojsk, został wzięty do niewoli, na Wołyniu przez wojska radzieckie. Z niewoli uciekł w połowie października 1939 roku. Zawdzięcza to, w dużej mierze przytomności swego umysłu. Był oficerem, jednak wmieszał się do większej i gorzej pilnowanej grupy żołnierzy-jeńców i to właśnie ułatwiło mu ucieczkę. Z grupą jeńców wojennych - polskich oficerów niewątpliwie trafiłby do Katynia. Opowiadał o tych wydarzeniach później ojcu prof. Adama Jagiełły, z którym był zaprzyjaźniony.

Po przyłączeniu Lwowa do Związku Radzieckiego zaczął od 1940 roku pracować w Lwowskim Politechnicznym Instytucie jako asystent Katedry Maszyn Elektrycznych, prowadząc projektowanie oraz laboratorium maszyn elektrycznych. Równocześnie wykładał na trzecim roku wydziału elektrycznego dla specjalności maszyny elektryczne „Obliczenia mechaniczne maszyn elektrycznych” oraz dla specjalności radiotechnicznej „Encyklopedię maszyn elektrycznych”. W 1941 roku odbył dwumiesięczną praktykę, w drugiej co do wielkości fabryce maszyn elektrycznych w ZSRR, CHEMZ w Charkowie.

Po wkroczeniu do Lwowa Niemców od 1941 roku pracował w Lwowskiej Sieci Okręgowej przy projektowaniu linii wysokiego napięcia 110 kV Lwów-Borysław, a następnie do roku 1942 w dziale eksploatacji. Od 1942 roku był zatrudniony w Technische Fachkurse. Była to zakonspirowana forma działalności Politechniki Lwowskiej. Pracował tam na stanowisku adiunkta w Katedrze Maszyn Elektrycznych kierowanej przez profesora K. Idaszewskiego, był też wykładowcą przedmiotu „technika wysokich napięć”. Jednocześnie był zatrudniony w Lwowskim Oddziale firmy Siemens, kierując działem wysokich napięć.

Po ponownym zajęciu Lwowa przez Armię Czerwoną w 1944 roku powrócił do pracy w Lwowskim Politechnicznym Instytucie. Początkowo pracował jako docent, tymczasowy kierownik Katedry Maszyn Elektrycznych, później po objęciu kierownictwa Katedry przez docenta Krasuskiego z Moskiewskiej Akademii Nauk zatrudniony był jako docent w Katedrze Maszyn Elektrycznych i kierownik Laboratorium Maszyn Elektrycznych. Prowadził wykłady z przedmiotu „maszyny elektryczne” oraz kierował zajęciami: z projektowania i w laboratorium maszyn elektrycznych. Równocześnie współpracował przy uruchomieniu amerykańskiego turbozespołu GEC w elektrowni Lwowskiej.

W roku 1945 został przesiedlony ze Lwowa do Polski jako tzw. „repatriant”. W kwietniu 1945 roku przybył do Krakowa, gdzie prowadził wykłady i ćwiczenia z maszyn elektrycznych oraz techniki wysokich napięć w Politechnice Śląskiej z tymczasową siedzibą w Krakowie. W czerwcu i lipcu 1945 roku pracował w Śląskich Zakładach Elektrycznych w Katowicach, prowadząc badania nad warunkami pracy równoległej elektrowni oraz nad zabezpieczeniami w Górnośląskiej Sieci Wysokich Napięć. Występował też jako rzeczoznawca w sprawie zabezpieczeń i ruchu linii Rożnów – Mościce – Śląsk. Równocześnie w latach 1945 – 1946 był związany z Politechniką Wrocławską, prowadząc tam wykłady i pracując na stanowisku zastępcy profesora. W 1946 r., a więc w wieku 32 lat, uzyskał w Politechnice Wrocławskiej stopień naukowy doktora nauk technicznych na podstawie rozprawy *Połączenia wyrównawcze uzwojeń mieszanych*. Jego promotorem był prof. dr. inż. Kazimierz Idaszewski. Był to pierwszy po wojnie doktorat w polskiej Politechnice Wrocławskiej. W 1946 roku został powołany na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Politechnice Wrocławskiej. W tym samym czasie prof. K.

Idaszewski podzielił swą katedrę na dwie, zatrzymał sobie problematykę pomiarów elektrycznych, a nowoutworzoną Katedrę Maszyn Elektrycznych przekazał prof. W. Kołkowi, który kierował nią do 1 lipca 1947 r. Następnym kierownikiem tej katedry został prof. Paweł Jan Nowacki, zaprzyjaźniony z prof. W. Kołkiem.

Jednocześnie prof. W. Kołek od 1 X 1946 r. pracował w Politechnice Śląskiej jako profesor kontraktowy. Od 28 IV 1947 r. do 30 X 1955 r. pełnił tam funkcję kierownika Katedry Maszyn Elektrycznych. W roku 1948 otrzymał nominację na profesora nadzwyczajnego w Politechnice Śląskiej. W roku akademickim 1948/49 oraz 1949/50 był prodziekanem Wydziału Elektrycznego, a w roku akademickim 1950/51 oraz 1951/52 prodziekanem Wydziału Elektrycznego, do spraw Oddziału Górniczego. Od roku 1955 do 1958 był jeszcze zatrudniony w Politechnice Śląskiej, ale już tylko w wymiarze ½ etatu.

Prof. W. Kołek w 1954 r. zwrócił swą uwagę i jako pierwszy zorientował się w talencie ówczesnego studenta Wydziału Elektrycznego Politechniki Śląskiej Arkadiusza Puchałę, który był słuchaczem wykładów Profesora na studiach magisterskich. Z inicjatywy prof. W. Kołka Arkadiusz Puchała, po obronie pracy dyplomowej, bezpośrednio po ukończeniu studiów, w 1955 r. został zatrudniony w Katedrze Maszyn Elektrycznych Politechniki Śląskiej, jako jego asystent. Tak rozpoczęła się współpraca tych dwóch wielkich indywidualności polskiej elektrotechniki. W 1958 r. opublikowali w Archiwum Elektrotechniki wspólny 11 stronicowy artykuł *Analiza stanów niesymetrycznych maszyny asynchronicznej*. Prof. W. Kołek był promotorem jego rozprawy doktorskiej pt.: „*Szczególne własności obwodu magnetycznego i ich wpływ na postać równań silnika ze zwojem zwartym*”, obronionej w 1960 roku w Politechnice Śląskiej. W marcu 1961 r. Arkadiusz Puchała, za profesorem Władysławem Kołkiem, przeniósł się do Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie i rozpoczął pracę w jego Katedrze Maszyn i Pomiarów Elektrycznych. Tu szybko przygotował rozprawę habilitacyjną na temat „*Formy liniowe i kwadratowe niesymetrycznych maszyn elektrycznych*”, którą oddał do druku w 1963 roku. Stopień doktora habilitowanego uzyskał na Wydziale Elektrycznym AGH w 1965 r. Współpracę prof. W. Kołka z prof. A. Puchałą przebiegała później ze zmiennym nasileniem. Zakończyła ją przedwczesna śmierć prof. A. Puchały w 1974 r. Ich wzajemną współpracę najlepiej jednak określają słowa prof. W. Kołka, które wypowiedział na cmentarzu w Katowicach-Panewnikach żegnając prof. Arkadiusza Puchałę „*najpierw był moim uczniem, a potem nauczycielem*”.

Prof. W. Kołek od 1946 r. był związany z Akademią Górniczo-Hutniczą w Krakowie, pełniąc na Wydziale Elektromechanicznym funkcję kierownika Zakładu Maszyn Elektrycznych początkowo jako zastępca profesora. W roku 1952 powstał w AGH Wydział Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa, na którym w dniu 1 I 1953 roku objął stanowisko kierownika Katedry Maszyn Elektrycznych przemianowanej w roku 1957 na Katedrę Maszyn i Pomiarów Elektrycznych. W latach 1958 – 1962 był dziekanem tego wydziału, ponownie pełnił tę funkcję w latach 1966 – 1969. W 1964 roku otrzymał tytuł naukowy profesora zwyczajnego. Od roku 1969, po reorganizacji wydziału i zmianie nazwy na Wydział Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej został powołany na stanowisko dyrektora Instytutu Maszyn i Sterowania Układów Elektroenergetycznych. Funkcję tę sprawował aż do wyjazdu z kraju. Od roku 1972 był kierownikiem studium doktoranckiego prowadzonego na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej dla inżynierów posiadających już pewien staż pracy w przemyśle.

W roku 1980 wyjechał na sześcioletni kontrakt profesorski w Algierii, gdzie pracował na Uniwersytecie w Konstantynie do roku 1986. Dzięki swej wszechstronnej wiedzy mógł prowadzić wykłady o różnej tematyce z elektrotechniki i fizyki, między innymi z zakresu bezpośredniego przetwarzania energii słonecznej na elektryczną. Do roku 1984 był na bezpłatnym urlopie w AGH, a od roku 1984 był emerytowanym profesorem AGH.

Profesor Władysław Kołek brał udział w powojennej odbudowie technicznego szkolnictwa wyższego w zakresie elektrotechniki. Organizował i odbudowywał zniszczone podczas wojny laboratoria maszyn i napędów elektrycznych Politechniki Wrocławskiej. Organizował od nowa Katedrę Maszyn Elektrycznych Politechniki Śląskiej w Gliwicach oraz Katedrę Maszyn i Pomiarów Elektrycznych w AGH w Krakowie. Stworzył w Gliwicach i Krakowie zespoły dydaktyczne i naukowe.

W czasie swej 35-letniej działalności wykształcił kilka tysięcy magistrów inżynierów, absolwentów trzech wyższych uczelni w Polsce Południowej. Był promotorem wielu doktoratów, kilkunastu z jego doktorantów uzyskało tytuły profesorów w kilku wyższych uczelniach technicznych i instytutach naukowych.

Profesor Władysław Kołek miał bardzo nowoczesne podejście do problemów teoretycznych elektrotechniki i elektromechaniki. Jego marzeniem było opracowanie uogólnionej teorii obejmującej jednolicie zjawiska elektryczne, magnetyczne mechaniczne i cieplne. Wyraźnie odczuwał też konieczność rozwoju metod badawczych w dziedzinie stanów dynamicznych maszyn i układów elektromechanicznych, problemów niesymetrii maszyn elektrycznych oraz zagadnień syntezy maszyn elektrycznych. Miał wielką intuicję w tym zakresie i ogromną zdolność wprowadzania nowych metod do rozwiązywania trudnych problemów, jakie stawiała praktyka przemysłowa.

Był cenionym konsultantem w energetyce i od pierwszych lat po II wojnie światowej, wraz ze swoim zespołem z Politechniki Śląskiej, rozwiązywał takie problemy eksploatacyjne jak: dopuszczalna asymetria obciążenia turbogeneratorów, badanie warunków samosynchronizacji, forsowanie wzbudzenia, współpraca generatorów z regulatorami napięcia oraz samoczynne załączanie rezerwowego zasilania itp. Był konsultantem Centralnego Biura Konstrukcji Maszyn Elektrycznych w Katowicach, fabryki „Tamel” w Tarnowie i Fabryki „Dolmel” we Wrocławiu, zajmując się zagadnieniami projektowania nowych serii silników asynchronicznych oraz silników synchronicznych dużej mocy i turbogeneratorów. Przez wiele lat pełnił funkcję przewodniczącego Rady Naukowej Branżowego Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Maszyn Elektrycznych KOMEL w Katowicach. Był związany z przemysłem górniczym i hutniczym Śląska i Krakowa, kierował pracami dotyczącymi problemów eksploatacyjnych napędów elektrycznych dużej mocy, zagadnień komutacyjnych w przetwornicach maszynowych. Był członkiem Rady Naukowej Głównego Instytutu Górnictwa w Katowicach. Przez wiele lat był konsultantem naukowym, członkiem komisji rady naukowo-technicznej Huty Lenina (obecnie Sendzimira), współpracując z pionem głównego energetyka huty. Współpracował z przemysłem chemicznym z zakładami w Chorzowie, Oświęcimiu, Tarnowie i Puławach.

Oddziaływał na ośrodki uczelniane w Polsce w Rzeszowie, Kielcach, Częstochowie, Opolu. Pozostawał w kontaktach naukowych z ośrodkami w Łodzi (prof. E. Jezierski), Gliwicach i Wrocławiu oraz Instytutem Elektrotechniki w Warszawie. Pomimo iż w owych czasach kontakty zagraniczne były utrudnione, to jednak prof. Władysław Kołek utrzymywał łączność naukową z następującymi ośrodkami: Uniwersytetu Technicznego w Budapeszcie, (prof. I. Racz, prof. G. Retter), Moskiewskiego Instytutu Energetycznego (prof. G. N. Pietrow), Czeskiej Akademii Nauk w Pradze (prof. B. Heller), Uniwersytetu Technicznego w Ilmenau (prof. Müller). Miał w swoim dorobku kilkadziesiąt publikacji naukowych najczęściej zespołowych, krajowych i zagranicznych, wiele zespołowych opracowań dla przemysłu, które wniosły trwałą wkład wiedzy w dziedziny, jakimi się zajmował. Jedną z wczesnych jego prac była książka „Praca turbogeneratora w układzie elektroenergetycznym” wydana przez PWT w 1955 roku. Wyróżniała się ona nowoczesnością w ówczesnej literaturze krajowej dotyczącej maszyn elektrycznych, w szczególności poruszoną w niej tematyką stanów nieustalonych generatorów synchronicznych. Dążył stale do rozwoju nowych idei i metod naukowych. Wraz ze swoim najbliższym współpracownikiem, prof. Arkadiuszem Puchałą i swoim zespołem stworzył nieformalną, ale uznaną w Polsce „Krakowską Szkołę Maszyn Elektrycznych”.

Prof. Władysław Kołek był członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Brał udział w akcji odczytowej oraz był delegatem Oddziału Zagłębia Węglowego SEP w Katowicach na IV Walny Zjazd Delegatów SEP w 1951 roku w Warszawie. Był również członkiem założycielem Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej, a w latach 1970-1978 był przewodniczącym Krakowskiego oddziału PTETiS. Od roku 1972 był przewodniczącym Komisji Elektrotechniki i Automatyki Krakowskiego Oddziału Polskiej Akademii Nauk.

Posiadał wiele odznaczeń i wyróżnień państwowych i resortowych. Był odznaczony między innymi: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem „Górnictwo w 1000-lecie Państwa Polskiego”, Złotą odznaką Miasta Krakowa, odznaką „Za zasługi dla Województwa Krakowskiego”, tytułem Zasłużonego Nauczyciela PRL. Otrzymał Państwową Nagrodę III stopnia, nagrody Ministra Szkolnictwa Wyższego i inne.

Był człowiekiem o wszechstronnej wiedzy, o znakomitym rozumieniu zjawisk fizycznych, wybitnym znawcą maszyn elektrycznych, będąc przy tym bardzo skromnym i życzliwym ludziom. Zmarł 26 stycznia 1992 roku w Krakowie.

Życiorys napisałem na podstawie wspomnień o profesorze Władysławie Kołku autorstwa prof. dr. hab. inż. Witolda Ramsa i dr. inż. Stanisława Bednarka, charakterystyki Profesora napisanej przez doc. dr. inż. Zdzisława Klonowicza, materiałów archiwalnych otrzymanych od dr. inż. Zbigniewa

Białkiewiczza, materiałów archiwalnych i osobistych notatek Profesora udostępnionych mi przez Jego córkę Annę, Jej wspomnień oraz moich własnych wspomnień sięgających czasów, gdy jako student słuchałem jego wykładów oraz roku 1955, w którym przyjął mnie do pracy na stanowisku asystenta w swojej katedrze w Politechnice Śląskiej. Skorzystałem też z informacji uzyskanych od prof. I. Dudzikowskiego z Politechniki Wrocławskiej i prof. A. Jagiełły z Politechniki Krakowskiej.

Wykaz doktorantów:

1. A. Kamiński, Przyczynek do zagadnienia równowagi dynamicznej turbogeneratorów: Obliczenia przebiegów wyrównawczych o czasie trwania dłuższym niż kilka dziesiętnych sekundy, Politechnika Śląska 1948
2. W. Paszek, Amplidyna, wzmacniacz maszynowy z polem poprzecznym, Politechnika Śląska 1958
3. K. Pawluk, Pomiar współczynników równań Parka maszyny synchronicznej w warunkach eksploatacyjnych, AGH Kraków 1958
4. Z. Bajorek, Charakterystyki silnika asynchronicznego dwufazowego w procesie sterowania, AGH Kraków 1959
5. A. Puchała, Szczególne własności obwodu magnetycznego i ich wpływ na postać równań silnika ze zwartym zwojem, Politechnika Śląska 1960
6. A. Szewczyk, Algebraiczna teoria niesymetrii transformatorów wielofazowych idealnych, AGH Kraków 1961
7. A. Komarzewski, Zasada elektromagnetycznej kompensacji zwisu w sejsmicznych wibrometrach dla niskich częstotliwości, AGH Kraków 1963
8. S. Bednarek, Analiza pracy zespołu falownik-silnik synchroniczny w oparciu o badania laboratoryjne układu kontaktowego i układu tyratronowego, AGH Kraków 1964
9. J. Kubek, Wpływ nieliniowości charakterystyki szczotek na warunki bezstykowej komutacji, Politechnika Śląska 1964
10. Z. Tertil, Zastosowanie metody częstotliwościowej pomiaru parametrów dla określenia przebiegów przejściowych w maszynie prądu stałego, AGH Kraków 1964
11. J. Lewicki, Praca niektórych m-fazowych układów prostowniczych przy komutacji wieloanodowej, AGH 1965
12. J. Michna, Własności dynamiczne silnika dwufazowego z wirnikiem puszkowym, AGH Kraków 1965
13. Z. Kita, Optymalizacja parametrów silników komutatorowych jednofazowych, mocy ułamkowej, AGH Kraków 1968
14. B. Wachta, Analiza stanów nieustalonych i niesymetrycznych w transformatorach wielouzwojeniowych, AGH Kraków 1968
15. Nguyen Chan-Khang, Stany nieustalone maszyn synchronicznych dużej mocy w układzie samoczynnego załączania rezerwy, AGH Kraków 1969
16. S. Kwaśnicki, Komutatorowy generator impulsów. Wybrane zagadnienia z projektowania, AGH Kraków 1973
17. A. Jaskólski, Założenia elektryczne miniaturyzacji elementów konstrukcyjnych zestyku dynamicznego w maszynach elektrycznych, AGH Kraków 1974
18. T. Sobczyk, Model termokinetyczny klatki rozruchowej silnika synchronicznego, AGH Kraków 1974
19. A. Matras, Analiza dynamiki maszyny asynchronicznej zasilanej z wybranych układów tyrystorowych, AGH Kraków 1975
20. A. Jagiełło, Analiza dynamicznych własności maszyn prądu stałego w wybranych przypadkach niesymetrii wewnętrznej, AGH Kraków 1976
21. W. Jażdżynski, Propozycja analitycznej procedury prowadzącej do zmniejszenia obciążeń w elementach walcarki, AGH Kraków 1976
22. J. Skwarczyński, Identyfikacja parametrów modelu maszyny synchronicznej dla stanów dynamicznych, AGH Kraków 1976
23. A. Nykliński, Dynamika maszyn synchronicznych w procesie optymalnego sterowania wzbudzeniem, AGH Kraków 1977
24. J. Rusek, Moment elektromechaniczny silnika asynchronicznego klatkowego w stanie pracy ustalonej, AGH Kraków 1978
25. Z. Głowacz, Symulacja elektromechanicznych układów z tyrystorami, AGH Kraków 1979

26. J. Skowron, Hamulce wiroprądowe jako hamulce kolejowe, AGH Kraków 1982

Wykaz publikacji:

Książki i skrypty

1. Praca zbiorowa, Samoczynne załączanie rezerw w elektrowniach ciepłych, Ministerstwo Energetyki, Zarząd Techniki Warszawa 1955, s. 235, współautor A. Żeleński
2. Praca turbogeneratorska w układzie elektroenergetycznym, Warszawa 1955, PWT, s. 287
3. Praca zbiorowa, Badania laboratoryjne i pomiary eksploatacyjne maszyn elektrycznych, Skrypty dla Szkół Wyższych, AGH w Krakowie, PWN Łódź, Kraków 1955, s. 336
4. Praca zbiorowa, Badania laboratoryjne i przemysłowe maszyn elektrycznych, Skrypt uczelniany AGH, nr 28, Kraków 1958, s. 497
5. Fizyczne podstawy elektromechaniki, Skrypt uczelniany AGH, nr 315, Kraków 1973, s. 93
6. Elektrotechnika, Problematyka i technologia, Skrypt uczelniany AGH, nr 316, Kraków 1973, s. 98
7. Elektrotechnika i elektronika, Skrypt uczelniany AGH, nr 503, Kraków 1977, s. 203
8. Dynamika systemów elektromechanicznych w hutnictwie, Wyd. „Śląsk”, Katowice 1981, s. 180, współautorzy J. Michna, M. Noga

Artykuły w czasopismach:

1. Przebiegi komutacyjne w maszynach prądu stałego, Zeszyty Naukowe Politechniki Śląskiej, nr 1, Elektryka 1954 r. z. 1, s. 27-35
2. Wpływ własności cząstek oraz warunków zewnętrznych na przebiegi komutacyjne w maszynach prądu stałego, Zeszyty Naukowe Politechniki Śląskiej, nr 1, Elektryka 1954, z. 1, s. 37-46, współautorzy R. Hagel, J. Kubek
3. Określenie dopuszczalnej asymetrii obciążenia turbogeneratorskiego na podstawie pomiarów, ZN Pol. Śl. Nr 1, Elektryka 1954, z. 1, s. 47-62
4. Badanie silników samotokowych, ZN AGH nr 4 Elektrifikacja i Mechanizacja. Górnictwa i Hutnictwa 1954, z. 1, s. 21-34, współautor T. Słuszkiewicz
5. Możliwości stosowania samosynchronizacji generatorów, Energetyka 1954, z. 4, s. 195-199; z. 5, s. 238-242, współautorzy J. Kubek, W. Paszek, J. Wróblewski
6. Przebiegi nieustalone w turbogeneratorskiej w czasie przyłączania do pracy równoległej, ZN Politechniki Śląskiej, nr 6 Elektryka 1956, z. 2, s. 15-34
7. Pomiary dla określenia warunków stosowania samosynchronizacji, ZN Pol. Śl., nr 6, Elektryka 1956, z. 2, s. 57-73, współautorzy J. Kubek, W. Paszek
8. Równania wyjściowe dla analizy przebiegów w maszynie synchronicznej, ZN Pol. Śl. nr 8, Elektryka 1956, z. 3, s. 3-26, współautor W. Paszek
9. Le couplage en asynchrone des machines synchrones, Archiwum Elektrotechniki t. 7, 1958, z. 2, s. 121-152, współautor P. Nowacki
10. Analiza stanów niesymetrycznych maszyny asynchronicznej, Archiwum Elektrotechniki, t. 7, 1958, z. 1, s. 99-119, współautor A. Puchała
11. Systematyka zapisu równań maszyn elektrycznych (na przykładzie maszyny synchronicznej), Przegląd Elektrotechniczny, R. 38, 1962, z. 12, s. 493-497, współautor K. Pawluk
12. Über gewisse Möglichkeiten der Anwendung metrischer Funktionenräume auf starkstromtechnische Probleme, Elektrotechnik und Maschinenbau, Jahrgang 78, Wien, Heft 14, S. 452-457, 1961, współautor A. Puchała
13. Die Ermittlung der Grenzfallbelastung von Transformatoren, Wiss Zeitschrift, Elektrot. Bd. 1, 1963 H. 2 s. 1001-112, współautor A. Puchała
14. Podstawy klasyfikacji różnych rodzajów niesymetrii maszyn elektrycznych, Spraw. PAN, Kraków VII-XII 1964, s. 523
15. Syntetyczna teoria przetwarzania energii elektromechanicznej, ZN AGH nr 209, Automatyka 1969, z. 23, s. 19-34, współautor A. Puchała
16. Impedancja zastępcza niesymetrycznych transformatorów jako podstawa klasyfikacji źródeł niesymetrii, Rozprawy Elektrotechniki 1970, z. 1/2, s. 247-271, współautor B. Wachta
17. Wybór modelu matematycznego systemu złożonego z maszyn synchronicznych i asynchronicznych zasilanych ze wspólnego źródła, ZN AGH, Elektryf. Mechaniz. 1973, z. 53, s. 35-55, współautorzy J. Król, T. Sobczyk

18. System elektromechaniczny i problemy jego dynamiki, ZN AGH, Elektryf. i . Mechaniz.. 1978, z 105, s. 11-17
19. Metody badań poznawczych i techniczne problemy elektromechaniki, Mech Teor. 1979, z. 1, s. 3-18

Źródła:

1. Akta osobowe prof. W. Kołka w archiwum Politechniki Śląskiej
2. Akta osobowe prof. W. Kołka w archiwum AGH w Krakowie
3. Z. Klonowicz, Charakterystyka zawodowa W. Kołka, profesora AGH w Krakowie, maszynopis 1979 r.
4. St. Bednarek, Wspomnienie o profesorze W. Kołku, rękopis 1992 r.
5. W. Rams, Wspomnienie o profesorze W. Kołku, maszynopis 1992 r.
6. Politechnika Lwowska 1844÷1945, Wyd. Politechniki Wrocławskiej, Wrocław 1993 r.
7. Dokumenty z archiwum rodzinnego i informacje córki Anny.
8. J. Hickiewicz, Profesor Władysław Kołek (1914-1992), Informator PTETiS nr 11, grudzień 2003, str. 57-63
9. J. Hickiewicz. *Polacy zasłużeni dla elektryki* Wyd. PTETiS, Warszawa, Gliwice, Opole 2009 r. str.561-568
10. A. Jagieła, Wspomnienia jego ojca.
11. I. Dudzikowski Informacje o pracy prof. W. Kołka w Politechnice Wrocławskiej
12. J. Hickiewicz, Znajomość osobista jako studenta od roku 1952, a od roku 1955 jako asystenta prof. W. Kołka

Opracował: Jerzy HICKIEWICZ j.hickiewicz@po.opole.pl